

jen, že tu není určitého práva nebo právního poměru, vyslovuje se tedy jen, že tu není nároku, nezrušuje se však a neprohlašuje ani jinak bezúčinným exekuční titul, tak že určení neexistence určitého práva nebo právního poměru nevedí tomu, by exekuce byla povolena a provedena. Žalobou určovací se tudíž dlužník proti exekuci brániti nemůže.

Čís. 8063.

O žádosti za povolení práva chudých rozhoduje procesní soud i tehdy, byla-li podána teprve za řízení ve vyšších stolicích.

(Rozh. ze dne 23. května 1928, R I 349/28.)

Odvolací soud zamítl návrh žalovaného na povolení práva chudých.

Nejvyšší soud z podnětu rekursu zrušil napadené usnesení a vrátil věc soudu první stolice, by rozhodl o žádosti žalovaného za povolení práva chudých.

Důvody:

Soud první stolice vyslovil patrně omylem, že žalovaný požívá práva chudých, ačkoli tento do té doby podle spisů o povolení práva chudých ani nežádal a ještě následující podání o vydání rozsudku a odvolací sdělení kolkoval. Teprve při ústním odvolacím líčení žádal žalovaný o povolení práva chudých, přes to, že žalobce vzal odvolání zpět, že se žalovaný vzdal nároku z prvního rozsudku (patrně na útraty) a že věc takto byla ukončena. Vysvědčení chudoby předložil žalovaný odvolacímu soudu teprve dodatečně (§ 10 (4) cís. nař. ze dne 15. září 1915, čís. 279 ř. zák.), načež po jeho doplnění zamítl odvolací soud návrh žalovaného na povolení práva chudých usnesením, jež nyní žalovaný rekurem napadá. Odvolací soud spisy předložil, nevysloviv podle § 522 druhý odstavec c. ř. s., zda sám nehodlá rekursu vyhověti. Ale odvolací soud nebyl vůbec příslušným, by o žádosti za povolení práva chudých rozhodl, neboť rozhodnutí to náleží vždy soudu první stolice, to i tehdy, byla-li žádost podána za řízení ve vyšších stolicích (§§ 65 a 66 c. ř. s.). Napadeným usnesením byl pošinut také pořad stolic pro rozhodnutí o rekursu (§ 3 j. n. a § 72 c. ř. s.). Napadené usnesení odvolacího soudu jest zmatečné podle § 477 čís. 3 a § 514 druhý odstavec c. ř. s., a bylo je zrušiti z moci úřadu.

Čís. 8064.

Byla-li dána výpověď z bytu neujaté pozůstalosti, není pro rozhodnutí o účinnosti výpovědi předurčující otázkou podle § 236 (259) c. ř. s. otázka, zda jsou splněny předpoklady § 6 (1) zák. o ochr. náj. pro dědice.

(Rozh. ze dne 23. května 1928, R I 362/28.)